

det ærede Medlem gjorde for at komme bort fra Kærnen i Sagen, var dette, at han bad mig, om jeg ikke vilde paapege de mange Gange, jeg havde sagt, at hvis Formue- og Indkomstskatten ikke i det første Aar gik ind med sit fulde Beløb, vilde der fremkomme et Hul, saa var der ikke tilstrækkelige Midler til at frembringe normal Dækning. Dér ved det ærede Medlem lige saa godt som jeg, at det er et rent Spil med Ord, det ærede Medlem her benytter. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at det var først i sidste Øjeblik under Forhandlingerne, at denne Ændring om at udskyde Indtægts- og Formueskattens Ikrafttræden kom frem, ikke fordi jeg ønskede det, men af den simple Grund, at det var nødvendigt, da Forhandlingerne havde trukket saa længe ud. Bl. a. gjorde Københavns Skattedirektorat opmærksom paa, at der vilde fremkomme den største Forvirring og de største praktiske Vanskeligheder, hvis vi ikke gjorde det. Det ærede Medlem, der jo sad i Fællesudvalget, ved jo godt, at vi var os bevidst, at det gav en Mindreindtægt for det kommende Aar. Det, jeg har paapeget Gang efter Gang, er, at der maa det fulde paaregnede Beløb af Formue- og Indkomstskatten til for at skaffe Dækning. Jeg regnede i den første Periode med 4,5 Millioner. Senere da Forholdene forbedrede sig, da Indtægterne gik ind i større Omfang end beregnet, mente jeg, at vi kunde nøjes med 3,5 Millioner, men jeg har aldrig regnet med de 2 Millioner, der kommer ind paa Budgettet for 1913—14, som tilstrækkelige til Dækning. Saaledes er naturligvis mine Ord at forstaa. Det ved det ærede Medlem ogsaa meget godt. (*Bramsen*: Hvad ved jeg?). Det ærede Medlem vil vel ikke paastaa, da det jo dog er en Overenskomst, der først kom i sidste Øjeblik, at jeg skulde have nævnt dette under alle de foregaaende Stadier og Forhandlinger. Det, der har været Meningen med mine Ord, har selvfølgelig været, at jeg altid har regnet med det fulde Beløb af Formue- og Indkomstskatten, og jeg er aldrig gaaet ud fra, at jeg kunde nøjes med de to Millioner. Det er den Slags Ting, som det ærede Medlem ingen Vegne kommer med.

Saa siger det ærede Medlem, at jeg havde changeret min Opfattelse af, hvad man kunde lægge til Grund for et Budget, idet jeg nu vilde regne med den foregaaende Tids Erfaringer, og det havde jeg advaret mod at gøre i Fjor. Det er i Virkeligheden ufatteligt, hvad det ærede Medlem

kan sige under en Diskussion. Fra først til sidst, under den hele Forhandling om Finansplanen, har jeg overhovedet ikke regnet med andet end med det sidst forløbne Aars Resultat. Det er det, jeg har bygget paa helt igennem. Det var det, det ærede Medlem og jeg i god Overensstemmelse ogsaa til sidst byggede paa, da vi endes om de forskellige Nedsættelser, fordi det sidste Aars Resultat havde vist for forskellige Skatters Vedkommende, at Aaret var saa meget bedre end oprindeligt paaregnet, hvorfor vi derfor kunde gaa saa meget længere ned. Det er ganske det samme, som jeg bygger paa i Aar. Det, som det ærede Medlem maa tage fejl af — jeg maa jo antage, at det ærede Medlem tager fejl —, er dette, at jeg har advaret mod at bygge paa Forhaabninger om Fremtiden. Jeg har sagt, at man skal bygge paa det sidste Aars Erfaring, men jeg vil ikke gaa med til at bygge paa Forhaabninger om, at det følgende Aar bliver bedre end det sidst forløbne. Altsaa, der er den fuldeste og bedste Overensstemmelse mellem de Bemærkninger, jeg nu har gjort om, hvad man kunde vente af de 3 Indtægtsposter, jeg har nævnt, og hele den Maade, hvorpaa jeg regnede og sluttede i Fjor. Det ved ethvert Medlem i dette Ting, at saaledes hænger det sammen.

Saa var der til Slut det lille Mellemværende mellem det ærede Medlem og mig med Hensyn til Højremindretallets Holdning i Fjor, og dér har jeg jo et lille Citat at glæde det ærede Medlem med. Jeg tvivler ikke om, at naar jeg nu læser det op, vil han tale om noget andet og søge at udviske Virkningen deraf, men ikke desto mindre er Citatet fuldstændig afgørende — det findes i Landstingstidenden for 1911—12 Sp. 1542. Det ærede Medlem stillede en Beregning op, som efter min Mening var fuldkommen fejlagtig, og efter det sagde han: „Dette vil sige, naar jeg gaar ud fra, at denne Beregning“ — altsaa det ærede Medlems egen Beregning — „vil findes at være rigtig, at paa den Maade vil vi kunne give Afkald paa det Beløb, som forlanges paa Formue- og Indkomstskatten, 4,4 Mill. Kr., endvidere paa at inddrage Statstilskuddet til Kommunerne, 1,200,000 Kr., vi vil kunne opretholde Afskaffelsen af Kultolden paa 900,000 Kr. og vil saa endda have 300,000 Kr. „at løbe paa.““ Det er rigtigt, at det ærede Medlem ved forskellige andre Lejligheder har nævnt andre Muligheder, som han kunde tænke sig til at skaffe Penge, blandt